

1. Ne vogta – antra tiek pridėta

Prie užpakalinių muziejaus durų dėdė Tilis nerimastingai vis žingsniavo pirmyn ir atgal. Tai viena iš gausybės jo darbo vietų, čia jis – naktinis sargas.

– Atsiprašau, kad taip anksti pažadinau, – sušuko pamatęs ateinančią trijulę. – Bet tai baisiai svarbu! Ir direktorius pritaria – mums reikia jūsų pagalbos. Ką tik jam skambinau.

– Kas nutiko? Ar ką pavogė? –
paklausė Karlas.

– Kai sargavai? – sunerimęs paklausė
Benas dėdės. – Dabar turėsi
nemalonumų?

– Ar pradingo koks vertingas
meno kūrinys? – pasiteiravo Semra.
Dėdė Tilis papurtė galvą.

– Priešingai! Visiška
beprotybė!

Dėdė Tilis parodė jiems, kur dirba.

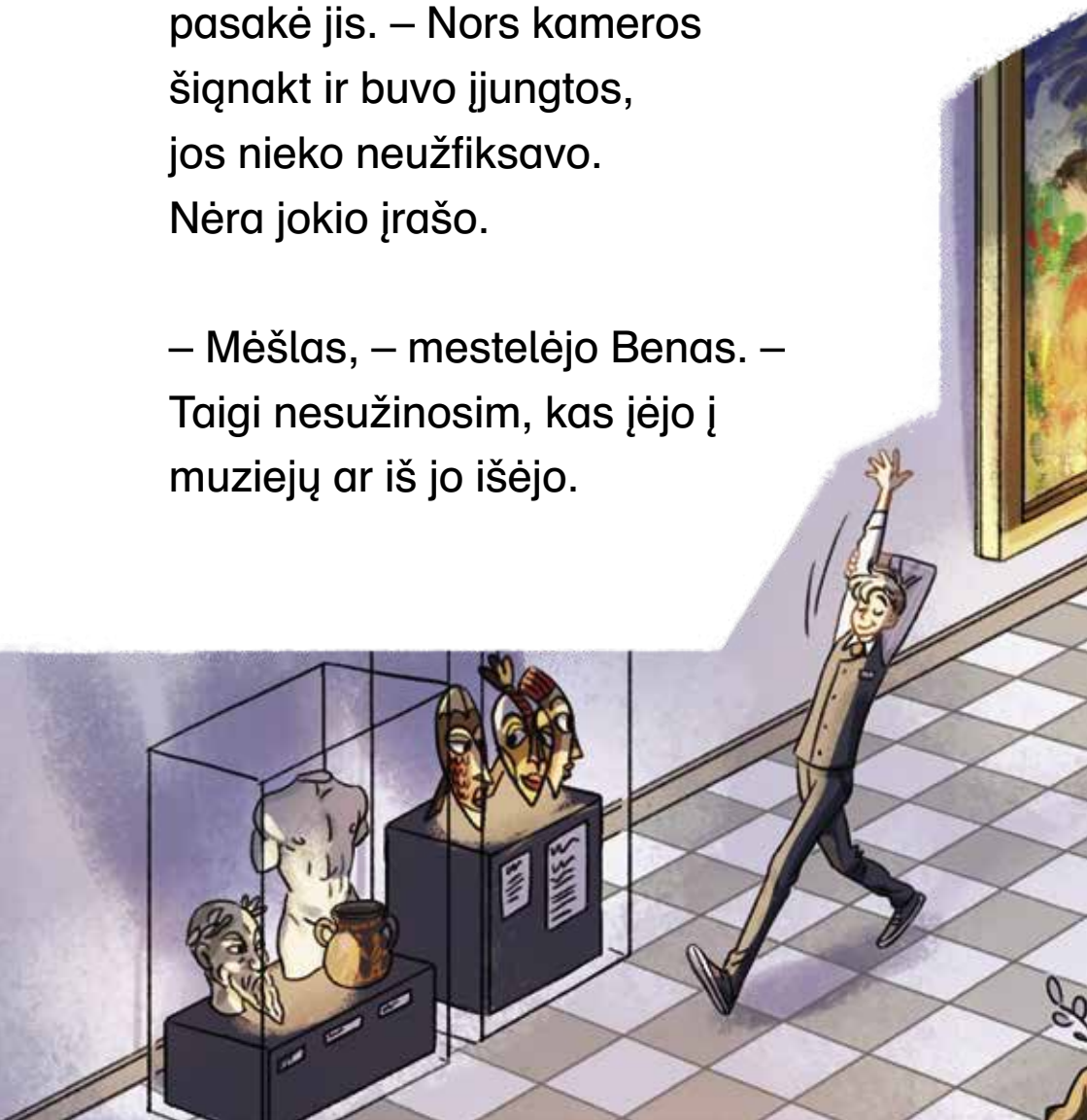
– Čia būnu per naktis, – pasakė. – Dažniausiai skaitau. Kas dvi valandos apeinu muziejų ir pažiūriu, ar viskas tvarkoj.

– Bet juk tam monitorius turi, – suraukęs kaktą tarstelėjo Benas.

Dédė Tilis papurtė galvą.
– Juose matau tik pagrindines
ir užpakalines duris.
Bet problema – kas kita, –
pasakė jis. – Nors kameros
šiandakt ir buvo įjungtos,
jos nieko neužfiksavo.
Nėra jokie įrašo.

– Mėšlas, – mestelėjo Benas. –
Taigi nesužinosim, kas įėjo į
muziejų ar iš jo išėjo.

– 7-ą valandą paskutinį kart
viską apeinu ir apžiūriu, – tarė
dėdė Tilis. – Iki 9.45 kuo
ramiausiai skaitau. Bet šį rytą
nenusėdėjau vietoj. Tad padariau
tai, ko niekad nedarau:
8-ą valandą dar kartą skubiai
apėjau visą muziejų.

Susijaudinęs jis nuvedė vaikus
į vieną salę.

– Ir tada aptikau TAI!

